

פמדו מלחמות : אמר לו . ר' יוסף
לר' דוסא אמור לתמידך אחר וישב :
דוסא חתרו שמעתה אומרים : או בן
הרכינס : בלא דוסא : סתם שמענו . בן
הרכינס : סתם שמענו ושמנו לא הוזכר :
כנ"ו קטן הוא : חרף ועומד על שמועתו
ועומד מעשה ואינו שם משמועתו לשנות
כרבים : עמון ומואב . ישראלים כדריס
בארץ עמון ומואב שבישם משה מסיחון
ונתקדשו בקדושת א"י ועבדיו בנית שני
בטל קדושתם וזרעין כשביעיות ותקנו להם
מספר ראשון ומעשר עני כשביעיות כדמפר'
לקמן מפני פרכת עניים כבאי שאין
לסם מה לאכול כשביעיות לפי שביעל
לקט שבתה ופאה וסוללים שם וטעמים
לקט שבתה ופאה ומעשר עני : ומקבלים
גרים מן הקדושים וכו' : ולא אמרינן
ממורים הם מנחות ישראל שכלו עליהן
עניים דאיכא דכין דפסלי :

ואתרו מיר' עקיבא . הלכו ועסרו על פתח ביתו נכנסה
שפתתו אמרה לו רבי חכמי ישראל באין אצלך אמר
לה יכנסו ונכנסו תפסו לר' יהושע והשיבהו על מטה
של זהב אמר לו ר' אמור לתלמידך אתר וישב אמר לו
סי הוא ר' אלעזר בן עזריה אמר ויש לו בן לעזריה חברנו קרא
עליו הקרא הזה נער הייתי גם זקנתי ולא ראיתי צדיק נעזב
וזרעו מבקש לחם תפסו והושיבו על מטה של זהב אמר לו רבי
אמור לתלמידך אתר וישב אמר לו וסי הוא עקיבא בן יוסף אמר
לו אתה הוא עקיבא בן יוסף ששמך הולך מסוף העולם ועד
סופו שב בני שב כמותך ירבה בישראל התחילו מסבבים אותו
בהלכות עד שהגיע לצרת הבת אמרו לו צרת הבת מהו אמר
להם מתלוות ב"ש וב"ה הלכה כדבריו מי א"ל הלכה כב"ה א"ל
והלא משמך אמרו הלכה כב"ש א"ל דוסא שמעתה או בן הרכינס
שמעתה אמרו לו חייך רבי סתם שמענו א"ל אח קטן יש לי
בבזר שמן הוא ויונתן שמו והוא מתלמידיו שמאי והורדו שלא
יקפח אתכם בהלכות לפי שיש עמו שלש סאות תשובות בצרת
הבת שהיא מותרת אבל מעיד אני עלי שמים וארץ שעל מרובה זו יושב חני הנביא ואמר שלשה
דברים צרת הבת אסורה עמון ומואב מעשרים מעשר עני בשביעיות ומקבלים גרים מן הקדושים
ומן התרמודיים :

זוהר (בהקדמה דף י"א ע"א) ת"ת דאצילות יוד הא ואו הא

פתח רבי שמעון ואמר מאי דכתיב ויסב חזקו פניו אל הקיר ויתפלל אל יהוה תא חזי כמה
הוא חילא תקיפא דאורייתא וכמה הוא עלאה על כלא דכל מאן דאשדל צאורייתא לא
דחיל מעילא ומתחא ולא דחיל ממרעין דיטין דעלמא בגין דאיהו אחד בצליל דחיי וליק מניה
בכל יומא דהא אורייתא חוליק לבר נש למיזל בלחם קשוט חוליק ליה עיטא סך יסוב קמי מאריה
לבעלל הדיא גזירה דאפי' לחזור עליה דלא יתבעל האי גזירה מיד לחבעל ואשחלק מניה ולא
שריא עליה דבר נש כהאי עלמא . ובגין כך בעי ליה לבר נש לאשדלל צאורייתא יומא ולילא
ולא יתעדי מניה דהא הוא דכתיב ואגיד בו יומם ולילה ואי אתעדי מניה אורייתא או לחפרש
מניה כאלו לחפרש מאילי דחיי תא חזי עיטא לבר נש כד איזו סליק צילל על ערסיה בעי
לקבל' עליה מלכותא דלעילא בלבל שלים ולאקדמי' לממחר קמים פקדונא דנפשיה ומיד אשתמיז
מכל מרעין דיטין ומכל רוחין דיטין ולא שלטין עליה ובפרא קם מערסיה בעי לברכא למאריה
למיעל לביחיה ולמסגד קמי סיכליה דחילו סגי' ובתר כן יללי ללוחיה ויסב עיטא מחיון אכסן
קדישין דכתיב ואי ברזב חסדך אבא ביסך אשתחווה אל סיכל קדשך בירלחך :

מוסר

יוסף • לחק

הלכה פסוקה

מרגניא דרב סאיר

ש"ע א"ח סט' ש"ז ואילך

הסתחבר לרשע קורד עלמו מן הע"ה ומן הע"ה . והמסבין
פנים לרשע קרי זה ממרגניא אל . והמרגם כדכרין
מתאכל בסופו והמסא את חנינו מדך קונס לדרך רשע מת
בחיי ימיו . והמלעג על המלכות אין מרחמין עליו מן השמים .
והמלעג על עניוון שם עניים סוף סוף הוא יעז ואחרים
אוללים יגיעו . וכל המרגיל להאדים פני חנינו פקדו
פחותה בו ביום . ואין לך קשה אלא מי שעוסק בדברי הכזי'
אוי למי שהעולם מעשה בו . או למי שהשעם משהקת לו .
אוי למי שנטש סניגוריו קציגורו . או למי שירצו מנלחו .
אוי למי שנהסך עליו בגלגל . או למי שמאבד את עמלו . ה'
כחמיו ייילנו מכל גזירות קשות ורעות מכלל ופרעו ויילנו
מייג'ר ומכל לרע ויוזנו לשון כחשונה שלמה כ"ר :

(א) ודבר דבר שלא יהא דבורך של שבת כדבורך של
חול הלכך אמר לומר דבר פ' אעשה למחר
או מחורח פ' אקנה למחר אפי' בשיחת דברים בשלים
אמור להיבות : (ב) דבר שאינו מלאכה ואינו אמור
לעשות בשבת אלא משום שבות מותר לישראל לומר
לכבדי לעשותו בשבת והוא שיהיה שם מקצת חולי או
יהיה צריך לדבר צורך הרבה או מפני מצוה כיצר אמר
ישראל לעכום לעלות באילן להביא שופר לחקוע
תקיעת מצוה וכו' : (ג) הבורר אוכל מתוך פסולת בידו
להניחו אפילו לבו ביום נעשה כבורר לאיצר וחייב :
(ד) הבורר פסולת מתוך אוכל אפי' בידו אות חייב :
(ה) זתים וענבים אמור לסחוט : (ו) מותר לסחוט
לימונים : (ז) ליתן כרכום בתבשיל מותר ואין לחוש
לו משום ציבוע דאין צביעה באוכלים : (ח) המתחך ירק דק דק חייב משום פוחן : (ט) פירות שנשרו מן האילן
בשבת אסורים בו ביום ולערב מותרים מיד :

ויעש